

Zimska Umbrija 2013

Glede na to, da vsi ne smučamo, smo se odločili, da za zimske počitnice naredimo šestdnevni izlet v osrednjo Italijo. V pokrajini Umbrija smo bili že dve leti nazaj in ker je čisto preveč lepih mest in majhnih vasic za pogledat, smo sklenili, da jo obiščemo zopet. Do zadnjega dneva nismo vedeli ali se nam bosta pridružila še Bojan in Tatjana z njunim vančkom-kombijem, narejenim po naročilu.

V petek popoldne je telefon končno zazvonil in iz druge strani slušalke je Tatjana oznanila dobro novico. Ker je šlo na kratko s časom, se je bilo potrebno kar zasukati in ob pol osmih zvečer smo se skupaj podali na pot. Večernji cilj nam je bil parkirišče v Ferrari (N44.83472 E11.60822), kjer smo mi že nočili. Pred nami je bilo slabih 350km oz štiri ure vožnje. Razmere na cesti so bile vse prej kot dobre in iz običajne potovalne hitrosti smo se čedalje počasneje premikali in nazadnje obstali. Cesta je bila okovana v led in sneg. No, fajn, napoved ni bila taka. Počasi smo se pricjazili do Sežane, kjer se cesta čudežno posuši, le burja je delala svoje. Do Ferrare smo vozili po suhi cesti in ob pol noči smo prispeli na cilj. Z Bojanom sva si odprla pločevinko češkega in se kmalu tudi midva pospravila spat.

Sobotno jutro je obetalo veliko, saj glede na slabo napoved vremena ni deževalo, celo modrina neba se je kazala. Odbrzeli smo proti sobotnemu cilju, to je bilo mesto Gubbio. Tja

smo prispeli po nalivu dežja, snežnem metežu in močnem vetru. Parkirali smo na prostoru, namenjenim za kamperje (N43.35081 E12.56492), ki je poleti verjetno zelo oblegan, tokrat nas je bilo samo pet. Prostor je plačljiv celih 5 eurov, nudijo ti pa izpust, vodo in pa elektriko, katera je nesramno draga, saj si avtomat želi imeti 1 euro za 2 uri. Samo počivališče za avtodome so domačini zgradili s samoprispevki. Pripravili smo kosilo in naredili bojni plan. Glede na veter in dež smo ogled mesta prestavili na večer, če bi

vreme dopuščalo. Ker sem bil malo neučakan in sem želel preizkusiti kako se da kljubovat močnemu vetru, ki je mimogrede prevračal smetnjake, sem se z marelo podal ven. No bitka z vetrom je bila izgubljena v prvih 15 sekundah, rezultat je bil pa polomljena marela in mokrota do kože. Ja, nič plan smo spremenili do te mere, da smo popoldne preživeli v avtodomu ob kuhančku, pivu in sproščeni debati, pa tudi smeha ni manjkalo. Pozno zvečer smo se le odločili, da bi bilo dovolj za soboto.

Nedeljsko jutro je bilo sveže, izza oblakov se je kazalo sonce. Odlili smo odvečne tekočine, se oskrbeli z vodo in se prepeljali na zgornje parkirišče zraven amfiteatra. Amfiteater je ograjen, in za ogled tistih nekaj kamnov, ki je še ostalo so si zaželeli vstopnino. No, ker je bil bližnji muzej kjuzo, tudi vstopnic nismo morali kupiti in smo čisto v našem stilu prestopili avtomat,

ki je takšen kot na smučišču. No bili smo opaženi, ker se je kamera začela obračati za nami. Stisnil sem dve do tri fotke in se po hitrem postopku spravil ven. Odšli smo v mesto, katero nas je navdušilo. V tem času ni turističnega navala in lahko smo prečesali vse ulice. Najbolj nam je padlo v oči to, da imajo tam vsi zelo majhne avtomobile, s katerimi motajo po tistih uličicah, katere so zelo strme in zavite. Včasih smo se vprašali, kako zavraža sploh lahko pridejo po ulici, če je prostora samo za moped? Spotoma sem si zaželel še lokalno vino, in ga kupil na mini tržnici. Kupil sem 5 litrski kanister Merlota, ki je menda oh in sploh in baje najboljši daleč naokoli. Vrnili smo se do avtodoma in se odpeljali proti mestu Trevi, kamor smo prispeli v času kosila. Parkirali smo na postajališču za avtodome (N42.87858 E12.75226), ki je

brezplačno, nudi pa vodo in izpustno rampo, katera je postavljena na najbolj nemogočem mestu. Nad postajališčem je športni center in letni bazen s tobogani. Z Bojanom sva jasno morala stestirati kupljeno vino in še preden sva uspela videti drugemu kozarcu dno, se je usul dež. No, fajn, že spet. Po kosilu se je zjasnilo in nebo je zasijalo v popolni modrini. Podali smo se v vasico in jo prepeglali podolgem in počez. Zaželeli smo si še kofetka in smo zavili v kafič, kateri se je izkazal, da je verjetno edini, ki je v nedeljo odprt, saj so lokalni penziči spremljali fuzbal tekmo. Počasi smo se podali nazaj v našo bazo in naredili premik do mesta Spoleto, kjer smo parkirali na postajališču za avtodome (N42.72757 E12.73239). Avtomat pri vhodu na parkirišče si želi 5 eurov za 24ur, sprejema pa samo kovance. Na robu parkirišča je pa še kovan steber s pitno vodo. Popoldne smo spet preživeli ob sproščeni debati in planih za

naslednji dan. Zvečer se pripelje na nočni počitek še francoski avtodom.

Vremenska napoved za naslednji dan je bila lepa, skoraj preveč lepa, da bi ji verjel. Zbudili smo se v sneženo jutro, čisto drugače, kot so vremenarji napovedali. Dvakrat sem poblinkal z očmi, če prav vidim. Ja, nič, bo pač sneg. Ravno ko smo krenili proti mestu, me je ogovorila žalostna francozinja iz sosednjega kamperja. Pojamrala je, da v takem ne morejo voziti, saj imajo letne gume. Moj odgovor je bil samo »auč, that is not gut«. Not gut, je žalostno pritrdila. No, ker pa simpatične mladenke ne smeš še bolj žalostiti, sem ji razodel vremensko napoved, katera je vsebovala sonce. Ne vem, če mi je verjela, ampak vseeno. Pojamrala je še, da jih zebe, da so brez plina. Matr, ste pa res v buli sem si mislil. Rekel sem ji, da ji bodo lokalci sigurno povedali, kje ga lahko dobi in žalosten obraz se ji je čedalje bolj raztezal v nasmeh. Iz žepa je potegnila zemljevid in pokazala, kam bi radi šli. Vse kocine so se mi dvignile, saj je na zemljevidu pisalo 1700m nad morjem. Toplo sem ji odsvetoval to neumnost, glede na to da nimajo zimskih gum in jo usmeril v Assisi, pa Gubbio in proti obali, kamor so želeli priti. Zaželeli smo jim srečno pot in jo mahnili v mesto. Spoleto nas je pustil hladne, saj so žal stare fasade prenovili z modernejšimi, ki se ponekod že krušijo. Nekje sem prebral, da je bojda to

najlepše mesto v Umbriji, samo ta, ki je to napisal, ali je bil slep, ali pa drugih mest še ni videl. Tako smo se odpeljali v

mesto Todi, kjer smo naše hiše parkirali za katedralo, na brezplačnem parkirišču (N42.77821 E12.40079). Mesto ni ravno veliko, je pa precej simpatično razen, če odmislimo, da se po preozkih ulicah vozijo mini avtomobili, pa še ti imajo težave. Sama vasica premore postajališče za avtodome, ki je pa plačljivo in opremljeno z rampo.

Ker nam je še nekaj časa ostalo preden je padla noč, smo se odločili, da se ustavimo spotoma

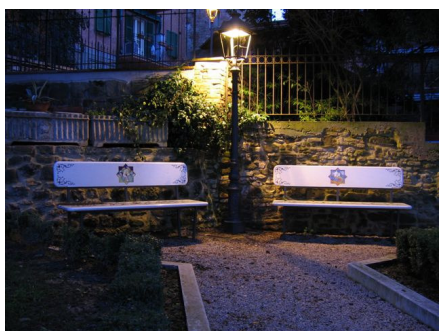

še v Deruti, od koder izvira keramika z ročno poslikavo.

Parkirali smo pri fuzbal placu (N42.97837 E12.41404) kjer je prostora v izobilju in krenili v mesto, spet v breg. Vasica živi od ročno poslikane keramike, izdelki so pa

pregrešno dragi. V gostilni imajo mize iz poslikane keramike, v parku keramične klopi, v eni izmed izložb smo pa zasledili kitaro, narejeno iz poslikane keramike, ki sicer ni naprodaj, je pa popolnoma delujoča. Nanjo je špilal tudi legenda Carlos Santana, kar daje tej kitari še posebno vrednost. Ujela nas je noč, zato so tudi trgovinice začeli že zapirati. Nekje sem prebral, da so v tej vasici pločniki iz keramike, samo ta, ki je to napisal, nima pojma kaj je keramika in kaj granit.

Drugače je pa vasica vredna ogleda. Zadnje dejanje dneva je bil premik na postajališče za avtodome v Peruggio (N43.09717 E12.38433). Dostop do samega postajališča je bil sicer malo adrenalinski, saj smo zapeljali na napačen uvoz, spotoma me je pa italijanska kamikaza prehitevala, čeprav sem že začel zavijati in samo unemu tam zgoraj se lahko zahvalim, da se je izšlo na centimetre. Po ponovnem krogu nam je uspelo zapeljati na butasto označen uvoz. Parkirali smo zraven že nekaj avtomobov. Glede na velikost parkirišča in število zasedenih parkirnih mest, zna biti tole kar bolečina v denarnici, saj razen avtomobov ni bilo nikogar.

Parkirišče je povsem novo. Našvicana od vsega hudega sva z Bojanom spustila po grlu vsebinske pločevinke češkega piva. Utrujeni od dneva smo se pospravili vsak v svojo jazbino. Kmalu se je zraven nas parkiral še en avtodom in špijunski pogled izpod rolete razkrije, da je to Mojca z družino, kateri imajo plan ravno obratni krog kot smo ga naredili mi. Z Mojco sva se »poznala« samo po dopisovanju preko njenega bloga (<http://akvarij.blog.siol.net/>) ter mejlov in čas je bil, da smo se spoznali v živo. Simpatična družina, ki poleg dveh otrok potuje še z dvema štirinožcema. No, dolg čas jim sigurno ni. V pričakovanju naslednjega dne,

smo se poskrili vsak v svoj avtodom.

Zjutraj nas je pričakalo sonce in obetal se je zelo lep dan. Iz naše bazne postaje do centra mesta je približno 20minut hoje, jasno navzgor. Tisti, kateri se vam zdi to predaleč in bi se

radi podali z avtodomom bližje centra, vam močno odsvetujem, saj so ponekod klanci z 21 procentnim naklonom (tako piše na znaku), vmes so pa napikani semaforji, itak je pa povsod

prepoved za avtodome. Ko smo prišli v center mesta, smo zavili najprej v turistični info center in kupili za 50 centov zemljevid mestnega jedra. Uporabna stvar, vendar v kombinaciji z navigacijo, da sploh veš kje stojiš, ker na zemljevidu so bile ulice poimensko bolj žalostno

označene. Na glavnem mestnem trgu smo zavili še v čokoladarno, ki je s cenami že od daleč sporočala, da smo na »hot spot« točki. No, nekaj smo vseeno kupili in jasno takoj pokonzumirali. Zavili smo še na magistrat, ki je že skoraj kičasto okrašen. Ko smo obljajali vse označene točke na zemljevidu, smo počasi zapustili mesto. Spustili smo se skozi podzemni tunel, prepreden s tekočimi stopnicami in tako prihranili kar nekaj hoje in višinskih metrov. Na parkirišču smo slovenska sekcija še malo podebatirali, spraznili kar je bilo za spraznit, natočili vodo in storili še zadnje dejanje, plačilo nočitve in oskrbe. Glede na to, da je parkirišče popolnoma novo, da ima kopalnico, kjer se lahko stuširaš in da nudi elektriko in vodo, je 18 eurov še sprejemljiva cena.

Naša odprava je krenila proti Comacchiu, Mojca s famijlo pa proti Deruti in obratni krog, kot

smo ga naredili mi. Zvečer smo prispeli na zastavljen cilj, (N44.69122 E12.18421) brezplačno parkirišče za avtodome, sicer brez oskrbe. Mesto smo si ogledali še v večernem sijaju.

Večerni motivi so poslastica za fotografe. Ker mi nismo ravno neki poklicni fotografi, tudi stojala nismo imeli s seboj, smo se pa znašli in po cesti premikali male priročne smetnjake, ki so imeli prav priročno kupolo na vrhu tako, da smo lahko fotoaparat nagibali v vse smeri. Še dobro, da ni bilo več obiskovalcev, ker bi nas verjetno malo po zdravju vprašali.

Naslednje jutro nas je zbudil dež, ki je resno mislil. Še dobro, da smo šli prejšnji večer v mesto. Sledila je še vožnja do doma, s postankom v Ankaranu, kjer smo obiskali

novopečene avtodomarje - mojo sestro z družino. Po skupaj prevoženih 1400km, smo zvečer prispeli domov.